

[Elmquist.]

beholde den og se Tiden an. Men jeg vil rigtignok tilføje, at det saa ogsaa er min Mening, at hvis man beholder den, bør man i visse særlig graverende Tilfælde anvende den.

Sluttelig skal jeg nævne endnu et Fremskridt, som jeg finder Lovforslaget byder paa. Det er dette, som ogsaa fandtes i Lovforslaget af 1924, at det fremtidig i selve Dommene skal afgøres, i hvor lang Tid en Person skal miste sine borgerlige Rettigheder, om det skal være for bestandig eller for en vis Aarrække. I Tilfælde af Fængsel paa 4 Aar eller derover eller Indsættelse i Arbejdshus eller Anbringelse til Sikkerhedsforvaring skal Tabet dog være for bestandig. Jeg hilser med Tilfredshed, at man faar en klar Regel derom, idet der hidtil ofte har hersket alt for megen Uklarhed derom.

Jeg er hermed færdig med Behandlingen af den almindelige Del, idet jeg her i store Træk har søgt at vise de Fordele, som det nye Straffelovforslag byder paa, ligesom jeg har søgt at fremhæve — hvad jeg finder særlig naturligt og rimeligt — de vigtigste af de Punkter, hvor det foreliggende Lovforslag afviger fra det i 1924 fremsatte, og hvor det foreliggende Lovforslag, saaledes som jeg udtalte før, byder paa noget nyt.

Jeg skal derefter gaa over til at omtale den specielle Del. Jeg skal her dels omtale nogle af de Forhold, hvor det nærværende Lovforslag afviger fra det i 1924 fremsatte, idet der her gælder det samme, som jeg sagde før, at jeg finder en Omtale af det, som er nyt i Lovforslaget, naturligt. Desuden finder jeg det rigtigt, at jeg af Hensyn til de ærede Medlemmer, der ikke kommer med ved den mere indgaaende Udvalgsbehandling, og specielt af Hensyn til de ærede Medlemmer, der ikke var Medlemmer af dette Ting i 1924, fremhæver og kortelig omtaler ogsaa nogle af de Forhold, hvor saavel dette Lovforslag som Lovforslaget af 1924 afviger fra den nugældende Lov.

Jeg skal begynde med nogle ganske faa Bemærkninger til Lovforslagets Kapitel 12 om Forbrydelser mod Statens Selvstændighed og Sikkerhed. Her gik Lovforslaget af 1924, vel nok begrundet i den Optimisme, som den tidligere højtærede Justitsminister var i Besiddelse af, ud fra, at Afrustning var gennemført, hvorhos Forslaget endvidere satte Straffen meget stærkt ned. Dette er i nærværende Lovforslag forandret, idet man deri har genoptaget Kommissions-

udkastets Bestemmelser, ligesom man er vendt tilbage til Udkastets strengere Strafferammer, bortset fra, at man har foretaget Nedsættelse af Minimumsstraffen. Det drejer sig om Forbrydelser, der gaar ud paa at foretage en Handling, der sigter til ved Magtanvendelse eller Trusler om saadan at bringe den danske Stat eller nogen Del af denne under fremmed Herredømme eller løsrive nogen Del af Staten.

Jeg skal lige nævne, at nærværende Lovforslag endvidere har optaget Bestemmelser, der tilsigter at sikre Rigsdagen og kommunale Forsamlinger, saaledes at ikke alene Menesker, som ved Vold eller paa anden Maade generer Forsamlingernes Fred, men ogsaa saadanne, der blot optræder forstyrrende, kan blive idømt Straf, de sidste en forholdsvis mindre. Dette var ogsaa udeladt af Lovforslaget af 1924.

Jeg kommer derefter til en mindre Ændring i Forhold til Forslaget af 1924, en Ændring i Lovforslagets § 135, idet der til Straffen for de i denne Paragraf omhandlede Forseelser, Forseelser, som gaar ud paa offentlig at tilskynde til Forbrydelse, og som skal straffes med Hæfte eller Fængsel indtil 2 Aar, er tilføjet, at Straffen under formildende Omstændigheder skal kunne gaa ned til Bøde. Om de i denne Paragraf indeholdte Bestemmelser for Straffen for disse Forseelser, hersker der, saaledes som det sikkert ikke vil være de ærede Medlemmer ubekendt, megen Uenighed, idet man fra visse Sider har hævdet, at denne Bestemmelse kunde virke som et for stærkt Indgreb i Pressens Frihed. Baade den nuværende højtærede Justitsminister og den tidligere Justitsminister har været enige om, at en saadan Bestemmelse i Overensstemmelse med det af Kommissionsmedlemmerne Olik og Krabbe i Kommissionen foreslaede bør optages, men den nuværende Justitsminister har ment, at da Udtrykket Forbrydelse omfatter alle Lovovertrædelser, bør Straffen under formildende Omstændigheder kunne gaa ned til Bøde.

Jeg skal angaaende dette Spørgsmaal kun bemærke, at naar Kommissionens Flertal mener, at de almindelige Regler om Forsøg og Meddelagtighed maa kunne være tilstrækkelige paa dette Omraade, tror jeg, at det vil være risikabelt at nøjes dermed. Det er efter min Mening naturligt at have en klar og bestemt Regel, der lægger et Ansvar paa den, som i Pressen eller paa anden Maade opfordrer andre til Forbrydelse, hvad enten Opfordringen gælder en konkret Forbrydelse, eller Opfordringen er